

HAUSKAA JOULUA

Hyvää Joulua ja
Onnellista Uutta Vuotta

Hyvää J
A. U

Hauskaa Joulua
ja
Onnea
Uudelle
Vuodelle
Toivo J.V.

Leinosten sukulehti n:o 2/97

5. vuosikerta

LEINOSTEN SUKUKOKOUS 1992

Seuraava sukukokouksemme on tarkoitus pitää 8 - 9. 8. 1992 Ylihärmässä yhdessä Artturi Leinosen seuran kanssa. Ohjelma on kaavailtu seuraavanlaatuiseksi:

lauantai 8.8.1992

klo 14 Lähtö kiertoajelulle Ylihärmän kuntoutuskeskuksesta Ylihärämä Lapua Isokyrö - Napuen patsas. Oppaana Väinö Kaustinen ja hänen hankkimansa toinen henkilö.

klo 19 Iltakokoontuminen Ylihärmän kuntokeskuksessa.

sunnuntai 9.8.1992

klo 10 Jumalanpalvelus Ylihärmän kirkossa

klo 11.15 lounas Ylihärmän kuntokeskuksessa

klo 13 sukuseuran vuosikokous

klo 13.45 kunniakäynti Artturi Leinosen patsaalla koulukeskuksen pihapiirissä

klo 14 päiväjuhla Koulukeskuksessa yhdessä Artturi Leinosen seuran kanssa

klo 16 lähtökahvit Kuntokeskuksessa.

Alustavasti on Leinosten sukuseuran jäsenten käyttöön varattu huoneita Härmän Kuntokeskuksessa 10 kahden hengen huonetta hotellin pohjakerroksesta ja 20 kahden hengen huonetta hotellin 1 ja 2:sta kerroksesta. Majoitus puolihioidolla pohjakerroksessa maksaa 215 mk/ henkilö/ vrk ja 1 - 2 kerroksessa 240 mk/ henkilö.

Hintaan sisältyy 1 x aamiainen ja lounas/ päivällinen, saunan ja allasosaston käytön ja vapaa- ajan ohjelman ja askarteluohjaajan palvelut.

Sauna- ja allasosasto sisältää suomalaisen ja turkkilaisen saunan, keidas-, mineraali- ja uima- altaan, kuntosalin ja solariumin.

Tarjous annettu 23.8.1991, joten siihen on saattanut tulla tarkistuksia.

Lisäksi löytyy Kauhavan kantakievarissa majoitusmahdollisuus. Majoitusta haluavien osallistujien tulee kunkin varata huoneensa itse.

Härmän kuntokeskuksen puhelinnumero on 964- 831 111 ja telefax 964- 846 703. Osoite: 62375 Ylihärämä.

Kauhavan kantakievarin puhelinnumero on 964 434 0700 ja telefax 964 434 2880.

Majoitus kannattaa tilata ajoissa, koska Artturi Leinosen seura tuo varmaan paljon väkeä tuolloin Ylihärmään.

J O U L U N A 1991

Ystäväperheeltä tuli kirje, jossa he kertoivat kuulumisiaan. Kaikki olivat olleet terveitä, lasten opiskelu- ja koulunkäynti oli sujunut hyvin. Jokin tuntui kuitenkin painostavan vanhempia. Kirjeestä huokui epävarmuus melkein pelko. Mietin lukiessani, mitä se voi olla kunnes keksin sen. He, isä ja äiti olivat tulleet siihen vaiheeseen elämässään, että lapsista kaksi vanhinta olivat ensi kertaa jouluna pois vanhempiensa luota, ulkomailla opiskelemassa, eikä heillä ollut tilaisuutta saapua joulun viettoon kotikylään.

Tämä oli se tilanne, joka kohtaa kaikkia vanhempia; lapset lähtevät omaan elämäänsä. Sen isät ja äidit tietävät, mutta ehkä tahtomattaan haluavat siirtää sitä tuonemmaksi. Pelkäämme uutta tilannetta, omaa suhtautumistamme siihen. Ihminen taitaa olla ainoa luomakunnan vanhemmista, joka ei väkisin työnnä jälkeläisiään pois pesästä. Kyllä meidän täytyy uskoa lastemme selviytyvän ilman vanhempiensa holhousta, olemehan itse heidät kasvattaneet, emmekö usko onnistuneemme tässä tehtävässä antaa oikeat eväät elämää varten.

Siksikö joululaulussa sanotaan: " ..on äiti laittanut kystä kyllin ", haluaisimme jälleen itsekukin olla lapsia ilman velvoitteita ja työpaineita, tulla valmiiseen pöytään ja olla hellittävinä.

Jos kannamme huonoa omaatuntoa siitä, että emme jaksakaan tehdä kaikkea kuten ennenvanhaan, niin mitä siitä. Annetaan itsellemme aikaa ja lupa olla turhia murehtimatta.

Annetaan aikuisten lastemme luoda omat jouluperinteensä. Ei velvoiteta heitä saapumaan meidän luoksemme, jos heillä on jo oma elämänsä, mutta olkaamme iloisia, jos he saapuvat luoksemme silloin, kun heille sopii, eikä vain velvollisuudesta.

Vietetään rauhallinen ja tasapainoinen joulu ilman turhia pakotteita mihinkään suuntaan, niin vanhemmat kuin lapsetkin.

Eila Räisänen

PÖYTÄKIRJA

Aihe: Sääntömääräinen vuosikokous

Aika: 10. 8. 1991

Paikka: Retret Punkaharju

Läsnäolijat: Läsnäolijat liite 1

1. Kokouksen avaaminen

Sukuseuran esimies Juuso Häikiö avasi kokouksen toivot-
taen läsnäolijat tervetulleiksi.

2. Kokouksen järjestäytyminen

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin seuran esimies
Juuso Häikiö, joka kokouksen suostumuksella kutsui sih-
teeriksi lehden toisen toimittajan Eila Räisäsen.

Pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin Martti Häikiö ja
Seppo Räisänen.

3. Läsnäolijoiden ja päätösvaltaisuuden toteaminen

Kokous todettiin päätösvaltaiseksi.

Todettiin kokouksessa olevan läsnä 36 sukuseuran jä-
sentä.

4. Hyväksytään edellisen vuoden toimintakertomus

Yhdistyksen toimintakertomus hyväksyttiin sukulehdes-
sä 1/91 julkaistussa muodossa.

5. Hyväksytään edellisen vuoden tilit ja päätetään vastuuva-
pouden myöntämisestä

Käytiin läpi yhdistyksen tilinpäätös 31.12. 1990 kä-
sittäen tuloslaskelman ajalta 1.1.1990 - 31.12. 1990
ja taseen 31. 12. 1990.

Vahvistettiin tilinpäätös ja myönnettiin vastuuvapaus
yhdistyksen esimiehelle ja johtokunnalle kuluneelta
toimikaudelta.

Esimies Juuso Häikiö kiitti taloudenhoitajaa hyvin
hoidetuista talousasioista.

6. Vahvistetaan hallituksen laatima alkaneen kalenterivuoden toimintasuunnitelma ja talousarvio

Puheenjohtaja Juuso Häikiö selosti toimintasuunnitelmaa. Mainiten mm, että oman lehden välityksellä aloitetaan matrikkelitietojen kerääminen.

Hyväksyttiin ehdotus toimintasuunnitelmaksi ja talousarvioksi vuodelle 1991 noudatettavaksi ehdotetussa muodossa.

Seuraava sukkokokus päätettiin pitää Ylihärmässä elokuun 9.päivänä 1992 yhdessä Artturi Leinosen seuran kanssa.

Alustavat tiedot mm. kokouksesta ja majoitusmahdollisuuksista julkaistaan kuluvan vuoden lehdessä n:o 2.

7. Valitaan hallituksen jäsenet erovuoroisten tilalle.

Johtokunnan jäsenistä todettiin olevan erovuorossa Juuso Häikiö, Tatu Leinonen, Lauri Honka ja Saara Leinonen.

Hallituksen jäseniksi valittiin; uudelleen Juuso Häikiö ja Tatu Leinonen sekä uusina jäseninä Juhani Leinonen Espoosta ja Pekka Honka Oulusta.

8. Valitaan kaksi varsinaista ja kaksi varatilintarkastajaa

Varsinaisiksi tilintarkastajiksi valittiin Yrjö Leinonen Kemista ja Yrjö Leinonen Oulusta sekä varalle Paavo Leinonen ja Paavo Blomqvist kaikki uudelleen.

9. Päätetään alkaneen vuoden jäsenmaksun suuruus

Jäsenmaksu päätettiin pitää entisen suuruisena eli 30 markkana vuodessa ja ainaisjäsenmaksu kymmenker-
taisena eli 300 markkana.

Erillistä liittymismaksua ei peritä.

10. Muut mahdolliset asiat

Muita asioita ei ollut.

11. Kokouksen päättäminen

Puheenjohtaja kiitti kokouksen osanottajia vilkkaasta ja asiallisesta keskustelusta sekä päätti kokouksen klo 14.30.

6

Opetusministeriön kansliapäällikkö Jaakko Numminen

ARTTURI LEINONEN - ETELÄPOHJALAINEN JA EUROOPPALAINEN

Lyhennelmä Artturi Leinosen syntymän 100-vuotisjuhlassa Ylihärmässä 13. 8. 1988 pidetystä esitelmästä.

Artturi Leinosen elämäntyötä, tuotantoa ja hänen mietteitään tarkastellessa näyttää, että hän jos kukaan tajusi tapahtumien monipohjaisuuden, kaiken suhteellisuuden, toisenkin todellisuuden olemassaolon.

Ja hänen suuruutensa on mielestäni siinä, että hän tämän moninaisuuden ja kaiken ymmärtämisen ja kaiken hyväksymisen keskelellä tajusi kuitenkin innostuksen merkityksen.

Eteläpohjalaisia juuriaan ja eteläpohjalaista, lähinnä härmäläistä ympäristöään, Leinonen saanee kiittää dramaattisuuden tajustaan. Hän pystyi näkemään ja vaistoamaan vastakohtaisuudet, tilanteiden jännitteet, ihmisten suhteet. Tästä kasvoi se historiallinen eepikko, joka pystyi luontevasti kuvaamaan suuria historiallisia tapahtumia ja aatteellisia vastakohtaisuuksia. Mutta tästä kasvoi myös se näytelmäkirjailija, joka osasi käsitellä tavallisten ihmisten jokapäiväisiä, usein ristiriitaisia suhteita.

Hänen monet näytelmänsä ovat saaneet lukemattomia esityksiä sekä kotimaakunnan että muiden maakuntien teattereissa, niin myös maan päänäyttämöillä. On täysi syy uskoa, että Leinosen kansannäytelmät tulevat sisältymään ainakin kotimaakunnan teatterien ohjelmistoon tulevinakin vuosikymmeninä.

Leinonen ei ole voinut saada kovin paljon suoranaisia vaikutteita Etelä-Pohjanmaan ulkopuolelta, syystä että hän eli ja toimi lähes koko elämänsä maakunnassa. Nuoruusvuosiensa varsinaisen työn hän teki kansakoulunopettajana ensin Töysässä ja sitten Ylihärmässä, edelleen hän työskenteli suojeluskuntajärjestön palveluksessa, ja lopulta hän oli lähes kolmekymmentä vuotta Ilkan päätoimittajana asuen Vaasassa. Maakunnassa hän vietti myös eläkevuotensa. Hän kuoli jo runsaat neljä vuotta eläkkeelle siirtymisensä jälkeen vuonna 1963 74-vuotiaana.

Varsinaisesti kotimaakunnan ulkopuolella hän oleskeli ensin opiskeluvuodet Jyväskylän seminaarissa, sitten kalterijääkärinä Siperiassa ja vihdoinkin vuodesta 1937 vuoteen 1945 eduskunnan jäsenenä osan aikaa vuodesta Helsingissä. Tämän ohella hän kyllä matkusteli paljon - sanomalehtimiehenä paitsi Suomessa myös Pohjoismaissa ja Euroopassa, jopa Yhdysvalloissakin amerikansuomalaisten parissa. Ja tietysti luki paljon.

Artturi Leinosen kohdalla voidaan erottaa ainakin kolme elämäntyötä. Hän oli ensinnäkin kansanvalistaja; siihen kuului opettajantyö, nuorisoseuratoiminta ja suojeluskunnan valistusohjajan tehtävä. Toiseksi tuli sanomalehtimiehen ammatti; hän toimi ensin vuosikaudet Ilkan ahkerana avustajana ja sitten päätoimittajana lähes kolmen vuosikymmenen ajan; lukematon määrä pää-

kirjoituksia, itse asiassa tuhansia, Karhuvainion Esan ja muiden nimimerkkien pakinoita; lisäksi uutisia, runoja, reportaasheja. Kolmanneksi kirjailijan ura. Artturi Leinonen julkaisi painosta yli viisikymmentä teosta. Se on muuan Suomen kirjailijoiden kaikkien aikojen mahtavimpia saavutuksia. Mikä tahansa näistä kolmesta urasta olisi riittänyt yhdelle miehelle; Leinonen teki siis ainakin kolmen miehen elämäntyön.

Näiden kolmen alueen keskinäinen vertailu on ongelmallinen tehtävä. Pitemmässä historiallisessa perspektiivissä olen valmis pitämään merkittävimpänä kirjailijan työtä. Siihenkin sisältyy monia osakokonaisuuksia. Siihen sisältyvät nuorempien kirjailijavuosien historialliset Etelä-Pohjanmaata kuvaavat romaanit, erityisesti Nuori Tuomaala, Lakeuksien Lukko ja Leipäpappi. Ne ovat paljolti luonteeltaan myös elämänskatsomuksellisia. Siihen kuuluvat edelleen suuret historialliset 1500- ja 1600-luvun kuvaukset, kolmiosainen Hakkapeliitat-teos ja suomalaisen jesuiitan kuvaus Johannes Jussoila. Kolmannen kokonaisuuden muodostavat näytelmät, neljännen runot ja viidennen oman ajan historialliset kuvaukset, aikalaishistoria, johon sisältyvät muun ohella kuvaukset eteläpohjalaisista vapaussodassa ja sanomalehti Ilkan historia.

Leinosen kirjallisen työn kruunaa hänen kolmiosainen muistelmateoksensa Maalaispojan matkaanlähtö, Kohtalo miestä kuljettaa ja Vuosikymmenten valinkauhassa. Kaikki osat ilmestyivät vain muutamien kuukausien sisällä 1950- ja 1960-luvun taitteessa ja saivat julkisessa sanassa osakseen laajaa kiitosta.

Leinosen muistelmat antavat läheisen, kuin käsin kosketeltavan kuvauksen niistä isänmaan historian kohtalonvuosista, joissa kirjailija itse oli keskeisesti mukana, jääkärivärvärinä, kalterijääkärimä, Mannerheimin esikunnan jäsenenä vapaussodassa, suojeluskuntajärjestön varhaisvaiheissa, Lapuan liikkeessä, Suomen Lukon johdossa jne. Kannattaa huomata, että Leinonen oli oikeastaan ensimmäinen, joka pyrki kuvaamaan Lapuan Liikettä ja sen jälkeisiä tapahtumia objektiivisessä hengessä.

Erityisesti nousevaa sukupolvea ajatellen soisi sen tutustuvan mieheen, joka oli epäilijä ja tutkistelija, mutta joka myös uskalsi ottaa vastuun silloin kun sitä tarvittiin. Artturi Leinonen oli suomalainen mies, jolla oli onni olla mukana isänmaan historian kaikissa keskeisissä vaiheissa vuosisadan alkupuoliskolla. Kaikki tehtävänsä hän hoiti mallikelpoisella tavalla. Hän taisteli rohkeasti isänmaan vapauden puolesta, mutta hän taisteli vapautensa saavuttaneessa isänmaassa rohkeasti myös sananvapauden ja sanan puolesta. Ilkan 50-vuotisjuhlanumerossa huhtikuussa 1961 hän julkaisi runon, jota voisi kutsua suorastaan sananvapauden apoteosiksi, tunnuslauseeksi.

"Sana kerran singottu,
merkki piirretty kiviin,
tai painettu papereitten kirjainriviin,
se sammu ei,
se ei mullaksi maatua voi.
Jos tänään vaiennetaan,
taas huomenna uutena soi."

Tämä on komea, optimistinen runo. Se uskoo ihmiseen, ihmisen

mahdollisuuksiin ja hengen voimaan. Artturi Leinosen elämän-
asennetta, koko julkista toimintaa ja kirjallista työtä sävyt-
ti myönteisyys. Myönteisyyden taustana oli oma rikkaasti elet-
ty elämä, monet saavutukset ja monien toiveiden täyttymys.

Leinonen kirjoitti jääkäreille tervetuliaisrunon, jota ei hyvä-
stä aikeesta huolimatta kovan pakkasenja viiman takia voitu lukea
vastaanottoparaatin aikana vuonna 1918. Mutta se luettiin 40
vuotta myöhemmin. Runossa on kolme osaa, joita voisi luonnehtia
sanoilla epätoivo, toiminta, täyttymys. Ensin epätoivo:

Kuului jo kaamea kuiske:
Mennyttä meiltä on maa!
Mustain huntujen huiske
yllä sen leyhyä saa!
Voihkaisi voipunut kansa:
Ken avun tuova on, ken?!
Vaiko jo osana meillä
painua pimeyteen!

Sitten toiminta:

Silloinpa niinkuin teräksen heläys
kaikuna kiiri kautta maan:
Vaikerrus pois, pois! Ei ole vielä
Suomi sortuva kuolemaan.
Vielä on verta suonissa nuorten,
vielä rinnoissa syömmet lyö.
Hetkinen vielä, kiusattu kansa:
Ikeesi irtoo ja häipyä yö

Ja vihdoin ajankohtainen tilanne, täyttymys:

Se on täyttynyt, veljet, toive tuo:
Jo katkenneet ovat kynnet nuo,
ja maa, joka meitä nyt kantaa,
on vapaata Suomen rantaa.

JUURET SUOMESSA

TULEVAISUUS KOTISEUDULLA

44. VALTAKUNNALLISET KOTISEUTUPÄIVÄT 8.-12.7.1992
ETELÄ-POHJANMAAN JÄRVISEUDULLA

Maarit Vainio

PERINNEMAISEMATUTKIMUSTA PALTAMON MELALAHDESSA

Paltamon Melalahti on yksi vanhimmista Oulujärven rantakylistä; jo 1500-luvulla siellä tiedetään olleen lähes 30 taloa. Luonnonolot suosivat maanviljelystä Melalahdessa, missä suuren järven läheisyys ja etelään viettävät rinteet luovat edullisen paikallisilmaston ja kalkkikiviesiintymä rehevän maaperän. Melalahtea on keuhuttu Oulujärven kauneimmaksi rantakyläksi. Reijo Heikkinen kirjoittaa kirjassaan "Oulujärvi, Kainuun meri" (1989) Melalahdesta seuraavasti: "Sen monisatavuotista kulttuurimaisemaa leimaa hienostunut vakiintuneisuus. Kylän asumukset ja viljelmät muodostavat harmoonisen kokonaisuuden. ...Viljelmät eivät ole viivasuoria maatalouskoneitten kiitoratoja, vaan poimuilevat vaaran rinteitä noudattaen. Tie kiemurtelee alas rantaan halki tämän vanhan kylän, joka maaltamuutosta huolimatta on säilynyt elävänä ja tulevaisuudenuskoisena."

Melalahden - Vaarankylän kulttuurimaisema on mukana ympäristöministeriön Maisema-alue työryhmän alustavassa ehdotuksessa valtakunnallisesti arvokkaiksi maisemakokonaisuuksiksi. Maisema-alue työryhmän tavoitteena on luoda maahamme ruotsin esimerkkiä noudatellen maisemanhoidon tukijärjestelmä, jonka avulla ainakin arvokkaimpien kulttuurimaisemiemme ylläpitoon ja hoitoon ohjattaisiin yhteiskunnan tukea. Ruotsin malli ei suoraan sovellu Suomen oloihin, vaan järjestelmä vaatii vielä kehittämistä. Melalahti on valittu yhdeksi kokeilualueeksi ympäristöministeriön rahoittamaan selvitykseen, jossa käytännön maisemanhoitotöissä saadaan kokemuksia siitä, miten tuki olisi paras ohjata oikeaan kohteeseen, minkälaiset menetelmät soveltuvat erityyppisten perinnemaisemien hoitoon ja kuinka suuria kustannukset ovat.

Mikä Melalahden maisemia sitten uhkaa? Keskipikesällä täällä vieraileva voi joutua suorastaan kansallisromanttisten tunnelmien valtaan ihaillessaan kumpuilevia viljelyksiä, jotka viettävät etelässä siintävään Oulujärveen, kivikkoisten rinteitten idyllisiä laidunhakoja ja kukkivia pientareita. Suomalaista perinnemaisemaa parhaimmillaan! Kuitenkin muutokset perinteisessä maankäytössä ja viljelymenetelmissä sekä ankeat maatalouden tulevaisuudennäkymät tuotannon supistamisineen ovat jo alkaneet näkyä myös Melalahdessa. Vanhat melalahtelaiset muistelevat aikoja, kun jokainen piennar ja niittytilkku käytettiin tarkoin hyödyksi eikä pensoittumiselle annettu tilaisuutta.

Syksyllä ja keväällä harmaanruskean kulon peittämät hylätyt laitumet ja viljelemättömät pellot erottuvat selvästi vihreistä kylvönurmista ja hakamaista ja mustista kynöksistä ja kertovat vielä odotettavissa olevista rajuisista maisemamuutoksista. Mikäli kehitys jatkuu samansuuntaisena, nopeakasvuiset lepikot ja pajukot valtaavat loputkin laidunkedot ja niityt ja Melalahden maisemat menettävät suurimman viehätöksensä.

Vaikka maitoa tuottavien tilojen määrä Melalahdessa onkin pudonnut kahdella kolmanneksella muutaman viime vuoden aikana, ovat kiviraunioiden ja kalliopaljastumien luonnehtimat rinnelaitumet ja hakamaat vielä tyypillistä melalahtelaista maisemaa. Näiden niin sanottujen puolikulttuuriympäristöjen säilyttämisessä ja hoidossa ei ole kyse pelkästään maisemallisten arvojen vaalimi-

sesta, vaan se on myös alueen biologisen monimuotoisuuden turvaamisen kannalta mielekästä toimintaa.

Hyvän ilmaston ja kalkkikiviesiintymän ansiosta hakamaiden ja niittyjen kasvilajisto on Melalahdessa poikkeuksellisen hieno. Monet kasvit, esimerkiksi ruusuruoho, aholeinikki, huopakeltano ja karvaskallioinen kukkivat täällä melkein joka pientareella ja laitumen nurkalla, vaikka ne muualla näillä korkeuksilla voivat olla harvinaisuuksia tai jopa uhanalaisia.

Merkittävimpiä kulttuuriympäristön kasviharvinaisuuksia Melalahdessa ovat kahdesta paikasta viime kesänä löydetty mäkiarho, jonka jo luultiin hävinneen koko Kainuusta, ja eräässä mullihaassa kukkiva horkkakatkeru, minkä paikka on jo vanhastaan ollut tutkijoiden tiedossa.

Perhos- ja muu hyönteislajisto on kukkivilla kedoilla runsas.

Perinteisten maisematyyppien ja niiden eliöstölajiston turvaamiseksi parasta hoitoa olisi entisen kaltaisen käytön, eli laidunnuksen ja niiton jatkuminen.

Ympäristöministeriön aloittamassa hoitomenetelmäselvityksessä pyritään käynnistämään ja tukemaan hankkeita, joissa perinteisin tai perinteistä jäljittelevin menetelmin hoidetaan hakamaita ja niittyjä. Myös viljelemättä jääneiden peltujen hoitaminen siten, että avomaa säilyisi ja samalla luotaisiin edellytykset monipuolisen niittylajiston kasvulle ainaisten juolavehnan ja koiranputken sijaan, on yksi selvitettävistä kysymyksistä.

Suunnitelman pohjalta toteutettaviin käytännön hoitotoimiin liitetään lähtötilanteen dokumentointi ja hoidon vaikutusten seuranta.

Maiseman- ja luonnonhoidollisten tavoitteiden kanssa ristiriidassa ovat tuotannon supistumisvaateet, jotka ovat arkipäivää kaikilla melalahtelaisilla tiloilla, ja monilla tiloilla solmitut luopumiseläkesopimukset, joiden alaisten maiden käyttöä sitovat tiukat säännökset.

Peltujen metsittämistäkin rohkaistaan eikä läheskään aina oteta huomioon siitä seuraavia maisemavaikutuksia.

Viime kesänä ympäristöministeriön tuella Melalahdessa toteutettiin pienimuotoisia niittohankkeita maiseman kannalta keskeisellä alueella. Paltamon kunta osallistui töihin hyvin merkittävällä panoksella. Käytännössä kiinnostus esimerkiksi vanhojen laidunhakojen käyttöönottoon ei monien käytännön hankaluuksien vuoksi virinnyt, varsinkaan kun Melalahdessa ei ole tässä suhteessa nautakarjaa helppohoitoisempia lampaita.

Melalahden kyläläisten rohkaiseva suhtautuminen samoin kuin ympäristöministeriön osoittama kiinnostus maisemanhoitokysymyksiin lupaavat kuitenkin jatkoa jo aloitetuille hankkeille.

Artikkelin laatija on Oulussa sijaitsevan Ympäristöinstituutin tutkija. Eräs hänen tutkimuskohteensa sattui olemaan Paltamon Melalahti. Melalahti tunnetaan mm monen Leinosen synnyinseutuna.

Artikkelissa mainittu Mäkiarho.

AMERIKAN LEINOSIA

Leinosen suku on levinnyt eri puolille maailmaa. Amerikan matkoillani olen tavannut muutamia heistä. Koska aiemmin kirjoittamani juttu Alex Leinosesta, Amerikan suomalaisesta vaikuttajasta, on saanut kiinnostuneen vastaanoton ajattelin kirjoittaa muutamasta tapaamastani Amerikan Leinosesta ja heidän taustoistaan Suomessa.

John M. Leinonen s. 1937.

John on turvallisuusosaston päällikkönä Fordin autotehtaalla Detroitissa Michiganissa. Hän on suorittanut BS. (1959) ja MS. (1960) tutkinnot konetekniikan alalla University of Michiganissa Ann Arborissa. Aluksi hän oli USA:n ilmavoimissa ohjusinsinööriä vuosina 1960-63 ja siirtyi sieltä v. 1963 Fordin autotehtaalle.

John on avioliitossa suomalaista syntyperää olevan Joan Louise o.s. Moilasen kanssa. Perheessä on kaksi lasta tytär Laurie, Ann (s. 1962) ja poika Mark, Alan (s. 1965). Laurie on suorittanut BA. tutkinnon Michiganin yliopistossa ja työskentelee TV- ja filmialalla South Dakotassa. Mark on suorittanut insinööritutkinnon Michigan Technological Universityssä ja on työssä Fordin autotehtaalla Detroitissa.

John on syntynyt Matti Leinosen (s. 1903) ja Impi o.s. Kemin poikana Balticissa Michiganissa. Impi on syntynyt Raahessa Suomessa ja isä Matti Balticissa. Matin isä Matti oli syntynyt Paltamossa Uran kylällä 11.12.1857 ja muuttanut vuonna 1895 Hancockiin, Michiganiin. Matti oli avioitunut Amerikassa Ellin Kemppaisen kanssa s. 1875 Kestilässä. Tämän sukuharran Leinokset ovat asuneet Paltamossa Uran kylällä taloissa n:o 2 ja 10 1700-luvulta lähtien.

Denver W. Leinonen s.1932.

Denver asuu Almontissa Detroitin lähellä Michiganissa. Hän on opiskellut Suomi Collegessa Hancockissa ja suorittanut loppututkinnon Northern Michigan Universityssä Marquett'ssa vuonna 1957. Denver on ollut lukion voimistelunopettajana Ewenissa vuosina 1951-62. Vuonna 1962 hän muutti Almontiin historian opettajaksi ja jäi eläkkeelle v. 1987. Eläkkeelle jäätyään hänellä on ollut autokoulu Almontissa. Kesiään perhe viettää Covingtonissa Ylä-Michiganissa.

Denver avioitui v. 1957 Patricia Stranglen kanssa. Perheessä on kaksi poikaa James (s. 1961) ja Jerry (s. 1964). Pat harrastaa maalaamista ja askartelua. Patin töitä on nähtävillä kesäaikana Covingtonissa ja Leinokset ovat tervetulleita tälle vanhalle sukutilalle. Samalla kylällä asuu myös Denverin veli Glaude, joka on avioitunut Verna Korven kanssa.

Denverin isä oli William Leinonen s. 1899 Trout Greekillä ja äiti Alma o.s. Tarvainen s. 1902 Covingtonissa. Williamin isä Jaakko oli syntynyt Kestilässä 25.5.1860 ja äiti o.s. Haapasaari Lappajärvellä v. 1867. Jaakko tuli Amerikkaan v. 1897. Jaakon isä oli Ananias s. 15.1.1824 Säräisniemellä ja äiti Brita, Kaisa o.s. Karppinen s. 1820. Jaakon isä Anders s. 3.3.1788 oli muuttanut perheineen Säräisniemeltä Kestilään v. 1853.

Eero A.K. Leinonen s. 1926

Eero asuu vaimonsa Hilkan kanssa Thunder Bayssa Kanadassa. Eero on syntynyt Säräsniemellä Anselmi Leinosen s. 1898 ja Signe o.s. Karppisen s. Utajärvellä v. 1903 poikana. Perhe asui aluksi Pohjan talossa Veneheitossa ja muutti v. 1930 Maaselän taloon. Eeron veli Anssi asuu nykyisinkin Maaselässä. Eero kävi kansakoulun Säräsniemellä ja ammattikoulun koneistajan linjan Kone- ja Sillan ammattikoulussa Helsingissä vuosina 1942-45. Armeijan hän suoritti Rajavartiostossa Rovaniemellä ja Joensuussa. Joensuun lähellä Onttolassa raja-aliupseerikoulussa hänellä oli tupakaverina Kalle Leinonen Paltamosta, jolle Eero lähettää terveisiä.

Ensimmäinen vakinainen työpaikka oli sorvaajana Oulujoki Oy:n Jylhämän korjauspajalla vuosina 1946-51. Tänä aikana v. 1948 Eero avioitui Hilikka Jäntin s. 1927 Valtimolla kanssa.

Joulukuussa 1951 Eero ja Hilikka muuttivat vanhimman poikansa Harrin kanssa Kanadaan. Uusi elämä vieraassa maassa ei kielitaidottomalle perheelle ollut aluksi helppoa. Suomesta saatu osoite Kanadassa osoittautui työnvälitystoimistoksi, vaikka Kanadan lähetystö oli vakuuttanut kaiken olevan järjestyksessä. Eeron tultua annettuun osoitteeseen siellä oli 6 000 muuta työn hakijaa ja toiveet työn saamisesta olivat lähes olemattomat. Eero löysi kuitenkin metsätöitä Port Arthurin lähistöltä ja myöhemmin myös ammattiaan vastaavia hommia. Varsinaisen elämän työnsä (30 v.) Eero on tehnyt paperitehtaalla Red Rock'ssa ensin asentajana ja työnohtajana ja lopuksi ylityönohtajana. Eero jäi eläkkeelle v. 1990 ja muutti myöhemmin Thunder Bayhin.

Eerolla ja Hilikalla on neljä lasta Harri (s. 1949), Jari (s. 1952), Saira (s. 1956) ja Aila (s. 1964). Harri on työssä Red Rock'n paperitehtaalla ja Jari on lehtorina Thunder Bayssä opettaen suomen kieltä ja historiaa. Jari oli vaimonsa Eijan kanssa Joensuun korkeakoulussa v. 1983-84 opettamassa englantia. Saira on Red Rock'n paperitehtaalla laadun tarkastajana ja Aila opettajana Thunder Bayssa.

Eeron isä Anselmi oli syntynyt Pohjan talossa Veneheitossa Antti (s. 1863) ja Kaisa (s.1865) Leinosen poikana. Eerolla on Anssin lisäksi kaksi veljeä: Veli ja Pentti sekä neljä sisarta Aura, Lea, Liisa ja Tuula Suomessa.

Eräs muisteluksen arvoinen sukulaisemme oli Anna Leinonen, joka aikoinaan toimi Oulun lyseon Suomen kielen lehtorina tehden mittavan uran suomalaisen kirjallisuuden hyväksi. Oululainen Matti Vasala, joka on entisiä Anna Leinosen oppilaita kertoi, että Anna Leinonen oli kiukkuinen naisihminen vaikka oikeamielinen. Kerrankin ei eräs oppilas tehnyt hänen mielikseen, jolloin Anna kiivaasti sanoi: "Mene ulos ja jää seisomaan koulun tuulenpuoleiselle seinälle "

Oravalta apua hakemassa.

Isonjaon myötä talollisten omistusoikeus maahan oli Kainuusakin vakiintunut. Nyt tiedettiin, mitkä metsät kullekin kuuluivat. Elämisen ehdot näyttivät aikaisempaan verrattuna valoisilta. Vaikka kokonaisuutena Kainuun elinolot kohentui-
vat 1700 luvun alkupuolelta 1800 luvulle tultaessa niin kuitenkin monilla sellaisilla takamailla, joissa elanto perustui kaskeamiseen, oli kehitys hyvinkin hankalaa. Ellei liikennevaikeuksien vuoksi voitu siirtyä halmeviljelystä tervanpolttoon oli kaskimaitten ehdyttyä edessä elintason romahdus. Varsinkin maattoman väestön asema oli vaikea. Kuhmossa saattoi henkikirjoittaja vuonna 1869 todeta, että monen ison kylän köyhäwäki "kylänloppulaiset" olivat kokonaan poissa, tuoni oli heidät korjannut.

Myös metsästyksen ja kalastuksen tuotto vähentyi. Niinpä eräs paltamolainen kirjoittikin noista ajoista, että ajat olivat semmoiset, jolloin pettu, parkki ja olki kilpailivat pöydillä ei ainoastaan tienoillamme vaan kaikkialla maassamme. Kun halla piti usein huolen viljan vikuuntumisesta varsinkin maakunnan pohjoisosissa oli ruokana aina olki- tai pettuleipä, lisukkeena metsän riista tai veden vilja. 1800 luvun jälkipuoliskolla, jolloin parantuneitten yhteyksien ansiosta viljaa oli paremmin tarjolla, oli edelleen puute rahasta. "Kun jyväkappa maksoi toista markkaa ja tervan hinta oli alhaalla, ei jaksettu ostaa niin paljon jyviä, että olisi riittänyt selväksi leiväksi" muisteli kuhmolainen talonpoika kyseistä aikakautta. Silloinkin täytyi turvautua korvikkeisiin, olki- ja pettuleipään. Aivan puhtaasta rukiista tehdyt leivät olivat suurta herkkua, joita syötiin lähinnä pyhinä ja matkaeväinä. Kuhmolainen kansanmies Pulkkinen kertoi syöneensä "olkia enemmän kuin härkä ja petäjät kaupanpäällisiksi"

Metsän elon korjuu petun teko oli helpointa, kun kylvötyöt oli tehty. Parhaiten se onnistui "nilan aikaan" pari viikkoa ennen juhannusta, jolloin petäjän mahla oli runsaimmillaan ja makeimmillaan, kuori sisälsi eniten ravintoa ja irtosi helposti. Miesten tehtävänä oli lähteä "oravalta lainaa hakemaan" pettua korjaamaan. Sopiva viljapuu oli nuori, suora ja oksaton mänty. Puu kaadettiin ja kuorittiin kokonaan. Työtä helpotti puun osaava kaataminen kannon ja oksien varaan kiikkumaan. Pihkapuita pyrittiin välttämään, koska se antoi petulle kitkerän maun. Liina otettiin puusta viiltämällä kuori ympäriinsä kyynärän mittaisiksi levyiksi, jotka irroitettiin puisella nylkimellä, sillä sellainen ei vikuunnuttanut liinoja. Nyljin tehtiin paikan päällä oksasta ja jos siitä tuli hyvä, pantiin se talteen ja käytettiin toistekin.

Petun kerääminen oli niin tärkeätä, että jokaisella metsänkäynnillä otettiin pettua talteen. Kun naiset olivat vaikkapa lehtikerpun teossa, niin he sopivissa väleissä vuolivat varta vasten mukaan otetuilla vuoluraudoilla pystypetäjästä tuuliparkin, kovan kaarnan pois ja leikkasivat

sen alta paljastuneen petäjäliinan ja kiskoivat irti niin korkealta kuin yltivät. Liinat sidottiin vitsalenkin mutkaan taakaksi ja kuljetettiin kotikonnuille säilöön. Kuoritut puut eivät kuolleet, sillä niihin jätettiin tyveen korttelin verran kaarnaa ja rungon pohjoispuolelle kolmen sormen levyinen jänne. Puu jäi " elätiksi ja muuttui vähitelleen tervakseksi. Kerätyt pettulevyt täytyi vielä silpiä ts erottaa niistä pois ruskea ja vihreä kuorikerros. Silpiminen tehtiin kotona ja oli se lasten ja naisten työtä. Sitä varten tarvittiin pyöreä keppi, jonka ympärille kuori kierrettiin. Puukolla vuoltiin kuorikerros irti ja pantiin auringonpaisteeseen kuivahtamaan ennen paahtamista. Liinan paahtaminen oli petun teossa tärkeä vaihe, koska sen tarkoituksena oli pihkan poistaminen. Liinat paahtettiin kuumassa leivinuunissa koko ajan kepakolla käännellän. Pihka kohosi pintaan ja voitiin raaputtaa puukolla pois. Liinat kuivuivat punaruskeiksi hauraiksi tolleriksi.

Pettujauhon tekoa kainuulaisessa pirtissä. Kuva Museovirasto.

Jos oli tarkoitus käyttää rullat heti, annettiin niiden kuivua uunin jälkilämmössä, muutoin ne jätettiin uunin päälle rauhassa kuivumaan. Kuivat petäjälevyt survottiin karkeaksi rouheeksi rautaisella petkeleellä isossa pettuhumareissa, pörsyssä. Toisessa pienemmässä humareissa murskattiin rouhe hienoksi puisella petkeleellä, jonka toinen pää oli terävä ja toinen pyöreä. Pyöreällä päällä viimeisteltiin pettu jauhoksi, joka seulottiin ja seulalle jääneet karkeat rouheet " petäjäperät " survottiin uudelleen tai jauhettiin käsikivillä. Yhdestä pettupuusta saatiin jauhoja noin kaksi kiloa.

Hyvät pettujauhot olivat väriltään punaruskeita eikä pihkanmaku paljoa tuntunut. Tällaisista jauhoista oli pettuleipää hyvä leipoa.

Paahtamattomasta petusta tuli valkeita jauhoja ja myös niistä tehty leipä oli vaaleata. Tässä kuitenkin tuntui enemmän pihkan maku ja eikä se muutoinkaan vastannut laadultaan paahtetusta petusta tehtyä. Petäjäjauhoista tehtiin kolmella eri tavalla leipää:

- kohotettua ja hapatettua, jossa oli puolet tai ainakin kolmannes viljaa,
- kohottamatonta ja happamatonta rieskaa, jonka ainekset olivat suunnilleen samat,
- paljasta pettuleipää eli silikkoa, jossa oli puhdasta viljaa korkeintaan nimeksi.

Koska petäjäjauhot leipoutuivat raskaanpuoleisesti ja taikina oli

huonoa kohoamaan, pyrittiin juuri hapattamaan voimakkaammin ja se jätettiin vetelämmäksi kuin hapantaikinana. Juureen käytettiin puhtaita ruisjauhoja. Petäjäjauhot sekoitettiin kuiviltaan joukkoon ja ne saivat turvota vetelässä taikina-juuressa. Taikinaa ei saanut tehdä liian sakeaksi, sillä petäjäjauhot turposivat koko ajan. Lopuksi taikina vaivattiin käsin, pinnalle ripoteltiin petäjäjauhoja ja painettiin kämmensyrjällä syvä risti. Leivät leivottiin tuntuvasti ruisleipiä ohuemmiksi ja niitten paistaminen kesti kaksi kertaa niin kauan kuin viljasta tehdyn leivän. Pitkään kuivatettaessa pettuleipä tuli lähes kivikovaksi ja sai väkevän maun.

Vaikka emännät taitavasti jatkoivat jauhopussin sisältöä, kävi usein niinkin, että jauhot kerta kaikkiaan loppuivat. Leivättä ei kuitenkaan tultu toimeen. Emäntien oli pakko ryhtyä leipomaan paljasta pettuleipää eli "silikkoa". Aineet olivat yksinkertaiset: vettä, suolaa ja pettujauhoa. Suola liuotettiin veteen, siihen lisättiin pettujauhot ja sekoitettiin taikinana tapainen tahdas. Hapattamista ei taikina sietänyt ja siitä puuttui kokonaan sitkoaines. Siksi oli leipä paistettava katajavanteesta tehdyn muotin sisällä tuohisessa.

Silkasta petusta tehtyä leipää ei voinut syödä samana päivänä kenenkään vatsa ei sitä kestänyt ja sellaisenaan se ei mennyt alas edes voin kanssa.

Pettuleivän haju tarttui ihmiseen. Se oli ihossa ja vaatteissa ja seurasi mukana. Petunsyöjän tunsu heti hajusta, kun hän tuli lähelle.

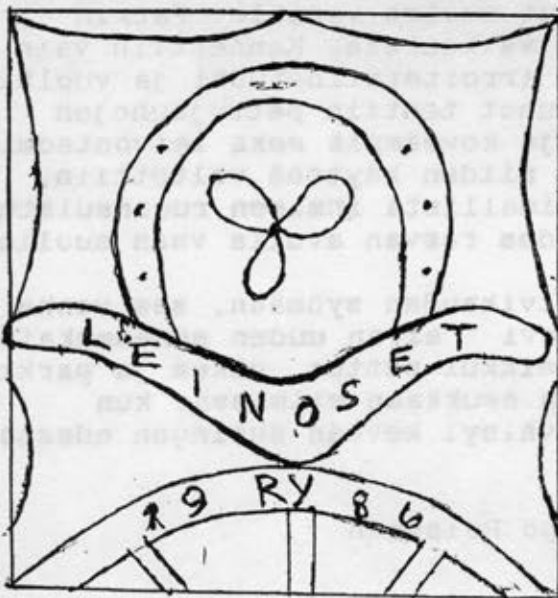
Jos pettujauhotkin pääsivät loppumaan, käytettiin hätäapuna olkia tai puun parkkia. Olkileipä kyllä katseli syöjää leivän "kultasilmällä" mutta oli syöjälle epäterveellistä, koska olkijauhot terävinä saivat suolet verille. Parkin saanti puolestaan ei tuottanut vaikeuksia. Kannettiin vain pinosta koivuhalkoja pirttiin, irroitettiin tuohi ja vuolttiin parkki puukolla irti. Parkkijauhot tehtiin pettujauhojen tapaan ja olivat ne pettujauhoja keveämpiä sekä leivontaominaisuuksiltaan parempia, mutta niiden käyttöä vältettiin, sillä parkkileipä oli liian voimallista ihmisen ruuansulatukselle. "Se ei mennyt läpi" edes rasvan avulla vaan suolisto tukkeutui ja syöjä sairastui.

Kun tällaista ruokaa joutui talvikauden syömään, saa vanha sanalasku "kevät keikkuen tulevi" aivan uuden sananmukaisen merkityksen. Varmaan maailma keikkui pettua, olkea ja parkkia syöneen kainuulaisen salometsän asukkaan silmissä, kun kevät koitti ja talven pimeys väisyyi kevään auringon edestä.

Seppo Räisänen

Lähteet: Kainuun Historia
Kainuun Leipä

Tuula Leinonen lähetti toimitukselle muistoksi 20.7.1991 ottamansa valokuvan isoisänsä isän (1839 - 1911) nuumerkeistä vuodelta 1884 ja Pentti Leinonen luonnoksen sukutunnukseksi pyytäen samalla kertomaan mielipiteitä asetelmasta. Vahinko, että lehtemme kuva ei tee oikeutta alkuperäisessä kuvassa oleville värisävyille.

Luonnokseni sukutunnukseksi.
Mielipiteitä puolesta ja vastaan ? Parannuksia.
Em kehitelty oheisesta kärrynpyörä- uurreryykky asetelmasta.
Esineet Iso- Hannuksen kotimuseosta.
Lähettäjä: Pentti Leinonen
Kajaani Hannusranta, Iso- Hannus.
Puh. 986 - 472 812.

SUKUTIETOKAAVAKE

Nurmijärvellä asuva sukulaistemme Merja Kääriäinen on laatinut sukutietokaavakkeen kaikkien sukulaistemme käyttöön ja täytettäväksi. Kaavakkeen liitteeksi toivotaan vanhoja ja muitakin valokuvia, koska yksi valokuva sanoo enemmän kuin sata sanaa ja asianomaisilla tiedoilla varustettu valokuva on todellinen dokumentti meille niin rakkaan suvun jäsenten eletyistä ja tällä hetkellä eletävästä todellisuudesta.

Merja jatkaa vielä, että on tärkeätä kirjoittaa tiedot kuvan taakse. Kirjoittamisen kuvaan tulisi tapahtua kovalla alustalla ja riittävän pehmeällä lyijykynällä. Ryhmäkuvissa kannattaa käyttää apuna kuvan reunaan kiinnitettyä erillistä paperia, johon tehdään numeroitu nimiluettelo. Tietoja kirjattaessa voi merkitä kolme perusasiaa: MISSÄ, KEITÄ ja Milloin. Kaikki muukin tietous voi olla hyödyksi kuten esim valokuvaajan nimi.

Lomakkeet voi palauttaa seuramme sihteerille Tapio Leinoselle.

Lamavuodesta huolimatta tai ehkä juuri sen takia toimituksella on ollut vauhti päällä koko vuoden kuten kuvastakin näkyy. Sukuseuran toiminnassa ei myöskään näy laantumisen merkkejä ja sukulehteen on tullut yhteydenottoja ja artikkeleita jäsenistöltä merkittäväällä tavalla. Varmaan tapaamme ensi kesänä Ylihärmässä sukukokouksessa ja saamme myös uusia ystäviä Artturi Leinosen seuran puolelta.

Toivotamme kaikille sukuseuran jäsenille ja muillekin lukijoillemme
HYVÄÄ UUTTA VUOTTA.

Eila ja Seppo Räisänen

sukunimi _____ o.s. _____
 etunimet _____
 syntymäaika _____ ja paikka _____
 arvo ja/tai ammatti _____ sotilasarvo: _____
 lähiosoite _____

postinumero ja postitoimipaikka _____ puhelin k. _____ t. _____

harrastukset _____

Puoliso:

etunimet* _____ o.s. _____
 syntymäaika _____ ja paikka _____
 arvo ja/tai ammatti _____ vihitty _____
 isän sukunimi _____ etunimet* _____
 syntymäaika _____ ja paikka _____
 äidin etunimi _____ o.s. _____

harrastukset _____

Lapset (etunimet*, syntymäaika ja paikka)

_____/_____
 _____/_____
 _____/_____
 _____/_____

Lisätietoja suvun jäsenestä ja hänen perheestään _____

* puhuttelunimi alleviivataan

Suvun jäsenen vanhemmat ja sisarukset:

isän etunimet* _____
 syntymäaika _____ ja paikka _____
 arvo ja/tai ammatti _____ vihitty _____
 kuolinaika ja paikka (jos kuollut) _____
 äidin etunimet* _____ os. _____
 syntymäaika _____ ja paikka _____
 arvo ja/tai ammatti _____ kuolinaika ja paikka _____

Suvun jäsenen isovanhemmat:

isoisän etunimet* _____
 syntymäaika _____ ja paikka _____
 arvo ja/tai ammatti _____ vihitty _____
 kuolinaika ja paikka (jos kuollut) _____
 isoäidin etunimet* _____ os. _____
 syntymäaika _____ ja paikka _____
 arvo ja/tai ammatti _____ kuolinaika ja paikka _____

Suvun jäsenen veljet ja sisaret (etunimet*, syntymäaika ja paikka)

_____/_____
 _____/_____
 _____/_____
 _____/_____

Lisätietoja suvun jäsenen vanhemmista ja heidän perheestään _____

* puhuttelunimi alleviivataan

Leinonen

Nimiä käytössä reilut 9500.

Leinonen on maamme vanhimpia nimiä. 1500-luvulla se on ollut Savon yleisimpiä. Kansallisromanttisella kaudella nimen suosioon ovat vaikuttaneet suomenkielen sanat leina, leino, jotka merkitsevät "suru, surullinen, voimaton, beikko".

Sukurakkaat Leinoset muistavat läbeistensä merkkipäivät; kuin myös yleiset juhlapäivät. Ystäväpiirissä kyllä tiedetään Leinosten taidot loibtia suussulavia herkkuja.

Etelään leivän perässä siirtyneitä Leinosia palaamassa juurilleen kesän viettoon. Kuva otettu todennäköisesti kesällä 1935.

Kuva toimituksen arkistoista.

Viime kesänä sukuseuran kokouksen yhteydessä Retretissä esimiehemme Juuso Häikiö "löysi" viereisen kuvan esittämän onnittelukortin ja antoi sen hyväntahtoisesti toimituksen käyttöön.

Korttia painetaan Siilin Taideky:n toimesta, osoite: Kasurila 71800 Siilinjärvi. Puhelin 971-426 206. Kesällä kortit maksoivat neljä markkaa kappale ja 250 kappaleen tilauksista sai alennusta.

Tähän asti on tiedetty, että Leinoset ovat hyviä laulajia, mutta kortista selviää, että he ovat myös hyviä ruoanlaittajia.

LEINOSEN SUKUSEURAN OSOITTEITA

HALLITUS

Esimies Juuso Häikiö, Kauppakatu 22 A 6, 70100 KUOPIO p.971-112 992
Varaesim. Tatu Leinonen, Matemaatikontk. 6 90570 OULU p.981-561 665
Lauri Honka, 93100 PUDASJÄRVI p.988-74 235
Jorma Leinonen, Kiehimäntie 7, 88300 PALTAMO p. 986-71 315
Merja Kääriäinen, Hindriikanpolku 4 01900 NURMIJÄRVI p.90- 208 387
Saara Leinonen, Lönnrotink. 2 87100 KAJAANI p. 986-24 476
Tapio Leinonen, Haajainen 74590 KURENPOLVI p. 977- 40 125
Tauno Leinonen, Konttilantie 25 91500 MUHOS p. 981- 431 795
Eila Räisänen, Kaivoskuja 10 02730 ESPOO p. 90- 846 487
Ingrid Saaristo, 25500 PERNIÖ p. 924- 57 875
Martti Siira, Ruiskukantie 15 B 31 90580 OULU p. 981- 366 922

TOIMIHENKILÖITÄ

Sihteeri Tapio Leinonen, Keskustie 4 92700 KESTILÄ p. 985- 31 110
Rahastonhoit. Antero Leinonen, Revontie 1 90830 HAUKIPUDAS
p. työ 981-472 094 k. 981- 402 735
Tilintarkastaja Yrjö Leinonen, Tornionk. 82 94200 KEMI p. 980- 62 766
- " - Yrjö Leinonen, Neilikkat. 13 as 4 90580 OULU
Varatilint. Paavo Leinonen Luokotie 1 as 8 90530 OULU p. 981-34 245
- " - Paavo Blomqvist, Pappilanniemi 87850 PALTANIEMI

SUKULEHDEN TOIMITUS

Toimittajat Seppo ja Eila Räisänen Kaivoskuja 10 02730 ESPOO
p. 90- 846 487

Lehden tarkoitus, seuran sääntöjen 3 §:n mukaisesti toimia yhdyssi-
teenä suvun jäsenten välillä julkaisemalla kirjoituksia, kuvia ja tietoja
suvun historiasta ja nykyisyydestä.

Pankkiyhteys: SYP/Haukipudas tilin no 232121 - 1464

Lehden painosmäärä: 500 kpl

Kansikuva: Iloisia joulukortteja vuosien takaa, toimituksen arkistosta

Kansilehden tekstaust: Raili Salo OULU

5. vuosikerta

ISSN 0786-2679